

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/43/2020
Identifikačné číslo spisu: 1209210544
Dátum vydania rozhodnutia: 24.03.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1209210544.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Ing. Eduard Hyránek PhD., Stromová 9/A, 831 01 Bratislava, správca konkurznej podstaty úpadcu Transforwarding SK s.r.o., so sídlom Priemyselná ul. 1637/3, 900 21 Svätý Jur, IČO: 35 728 647 proti žalovanému SAPPE EUROPE, s.r.o., so sídlom Goláňova 3140/5, 821 03 Bratislava, IČO: 36 790 800, právne zastúpený BOHUNICKÝ & Co. s.r.o., so sídlom Lermontovova 16, 811 05 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 47 876 034, o zaplatenie 9.855,48 € s príslušenstvom, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Cob/30/2019-335 zo dňa 13. februára 2020, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1 Okresný súd Bratislava II (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 25Cb/306/2009-306 zo dňa 06. apríla 2017 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 9.855,48 € spolu s 0,05% úrokom z omeškania za každý deň omeškania zo sumy 1.018,14 € od 28. februára 2009 do zaplatenia, zo sumy 595 € od 14. marca 2009 do zaplatenia, zo sumy 5.482,15 € od 19. marca 2009 do zaplatenia, zo sumy 737,80 € od 21. marca 2009 do zaplatenia, zo sumy 200 € od 24. marca 2009 do zaplatenia, zo sumy 1.336,87 € od 17. apríla 2009 do zaplatenia a zo sumy 485,52 € od 29. mája 2009 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobcovi priznal proti žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2 Súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal zaplatenia sumy 9.855,48 € spolu s úrokom z omeškania špecifikovaným v žalobe z jednotlivých dlžných súm až do zaplatenia titulom nezaplatenia faktúr za dovoz tovaru a za skladné a manipulačné náklady vzniknuté pri poskytovaní skladovacích služieb. Žalobca odôvodnil žalobu tým, že na základe Zmluvy o poskytovaní zasielateľských a skladovacích služieb zo dňa 29. októbra 2007 a na základe následných písomných objednávok, ktoré tvoria súčasť jednotlivých faktúr, si žalovaný objednal vykonanie služieb - odvoz tovaru. Na základe poskytnutých služieb žalobca následne vystavil žalovanému faktúry, ktorých

súčasťou boli aj dodacie listy, ktorými príjemca tovaru potvrdil ich prevzatie bez výhrad. Za poskytnuté služby vystavil žalobca žalovanému faktúry č. 51150128, č. 51150182, č. 51150162. Dňa 29. októbra 2007 uzatvoril žalobca so žalovaným aj Zmluvu o skladovaní, kde sa ako uskladňujúci zaviazal tovar určený ukladaťom riadne naskladňovať, skladovať a vyskladňovať na základe pokynov ukladaťa. Žalovaný sa za poskytnuté služby zaviazal zaplatiť skladné a manipulačné náklady. Za poskytnuté služby vystavil žalobca žalovanému faktúry č. 51130086, č. 51130138, č. 51130240 a č. 51130356. Žalovaný faktúry čiastočne uhradil a čiastočne ich dobropisoval žalobca, ako kompenzáciu za zmenu tovaru z jeho strany. Nezaplatené zostali faktúry v celkovej sume 9.855,48 €.

3 Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní zistil, že sporové strany dňa 29. októbra 2007 uzavreli Zmluvu o poskytovaní zasielateľských (špedičných) a skladovacích služieb, prílohou ktorej bola Zmluva o skladovaní a Zmluva o vnútroštátnej zasielateľskej službe, na základe ktorých žalobca poskytol žalovanému služby, za ktoré mu vystavil faktúry, z ktorých žalovaný nezaplatil celkovú sumu 9.855,48 €. Žalovaný listom zo dňa 04. mája 2009 vyúčtoval žalobcovi náhradu škody v sume 17.792 € a súčasne uvedeným listom vykonal započítanie pohľadávky vo výške 17.792 € z titulu náhrady škody voči pohľadávke žalobcu vo výške 10.355 € za skladné a zasielateľské služby (z faktúr č. 51130086, č. 51130138, č. 511302240, č. 51150128, č. 51150162, č. 51150182 a č. 51150224). Náhrada škody uplatnená žalovaným predstavovala škodu na skladovanom tovare z dôvodu nesprávnej manipulácie s uskladneným tovarom a nedodržaním pokynov žalovaného. Žalovaný odôvodnil svoj nárok z titulu náhrady škody tak, že zo strany žalobcu bol vyskladnený v mesiacoch 11/2008 a 12/2008 tovar s dátumom spotreby 08/2009, čím mala žalovanému vzniknúť škoda na tovare s dobou spotreby 12/2008, 04/2009, 05/2009 a 06/2009. Žalovaný argumentoval, že žalobca ako skladovateľ nepostupoval tak, aby vyskladňoval tovar podľa princípu prvý dnu, prvý von, nekonal s odbornou starostlivosťou a spôsobil tak žalovanému škodu, ktorá predstavovala rozdiel medzi predajnými cenami, ktoré boli pôvodne dohodnuté a kúpnyimi cenami, ktoré boli realizované práve pre tovar, ktorý bol vyskladnený s krátkou lehotou spotreby.

4 Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovenia § 527 ods. 1, § 566 ods. 1, § 601, § 757, § 373 a § 379 Obchodného zákonníka a ustanovenia § 580 Občianskeho zákonníka. Podľa súdu prvej inštancie nárok žalobcu v žalovanej výške nebol medzi stranami sporu sporný, keďže žalovaný proti tejto pohľadávke započítal svoju pohľadávku, spornou otázkou zostalo, či pohľadávka žalobcu uplatnená v tomto konaní zanikla započítaním s pohľadávkou žalovaného na náhradu škody voči žalobcovi. Súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania mal preukázané, že k platnému započítaniu pohľadávky žalobcu s pohľadávkou žalovaného nedošlo. Žalovaný relevantným spôsobom nepreukázal zákonné podmienky vzniku zodpovednosti za škodu. Nepreukázal, že žalobcovi dával pokyny a upozorňoval ho na vyskladnenie tovaru v závislosti na dobe spotreby tovaru. Zo zmluvy uzatvorenej medzi stranami sporu dňa 29. októbra 2007 povinnosť vyskladňovať tovar podľa dátumu spotreby nevyplýva a nevyplýva ani z e-mailovej komunikácie medzi stranami sporu. Vyskladnenie tovaru s konkrétnou dobou expirácie žalovaný požadoval až odo dňa 19. februára 2009, čo bolo preukázané z e-mailových objednávok žalovaného a e-mailovej komunikácie medzi stranami sporu, z ktorej vyplýva, že žalovaný požadoval od žalobcu vyskladnenie najprv tovaru, ktorý mal kratšiu lehotu spotreby, čo žalobca aj plnil. V rozhodnom čase žalovaný v objednávke nezažadoval, aký tovar s akou dobou expirácie sa má vyskladniť. Súd konštatoval, že v priebehu konania nebolo preukázané, že by žalobca porušil akúkoľvek povinnosť vyplývajúcu z uzavretej zmluvy a pokynov žalovaného. Samotná skutočnosť, že žalovaný fakturoval spoločnosti ITALMARKET SLOVAKIA a.s., ktorej bol dodaný tovar s kratšou dobou expirácie, nižšie ceny ako boli pôvodne dohodnuté, nepreukazuje, že to bolo v dôsledku vyskladnenia tovaru s kratšou dobou spotreby žalobcom v novembri a decembri 2008, pričom žalovaný nepreukázal, aké konkrétne ceny mal pôvodne dohodnuté s uvedenou spoločnosťou. Ďalej sa súd prvej inštancie nestotožnil ani s tvrdením žalovaného, že žalobca porušil zákonnú povinnosť postupovať s odbornou starostlivosťou pri prioritnom vyskladňovaní tovaru s kratšou dobou expirácie, nakoľko žalobca postupoval výlučne v zmysle zmluvy a pokynov žalovaného. Žalovaný nepreukázal vznik škody a ani jej výšku, nakoľko nepreukázal výšku pôvodne dohodnutej ceny tovaru so spoločnosťou ITALMARKET SLOVAKIA a.s.. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný nepreukázal ani skutočnosť, že žalovaným vyčíslená škoda, ktorú následne jednostranne započítal voči pohľadávke žalobcu, vznikla ako

následok konania žalobcu v rozhodnom čase.

5 Na základe podaného odvolania Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 4Cob/30/2019-335 z 13. februára 2020 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobcovi nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalovaný existenciu svojej pohľadávky vzniknutej voči žalobcovi titulom náhrady škody nepreukázal. Tvrdenie žalovaného uvádzané v odvolaní, že bez reklamácie zo strany obchodnej spoločnosti ITALMARKET SLOVAKIA a.s. by predsa nemal dôvod tejto spoločnosti poskytovať akúkoľvek zľavu a že v konečnom dôsledku reklamácia nebola nikdy rozporovaná zo strany žalobcu ani zo strany súdu neznamená, že nie je jeho povinnosťou existenciu tejto reklamácie hodnoverne preukázať. Rovnako odvolací súd neprisvedčil názoru odvolateľa, že v záujme zachovania stručnosti odkázal na súdny spis, v ktorom sa mali nachádzať zistené dôkazy, ktoré mali preukazovať, že pôvodná cena produktov, ktoré boli vyskladnené riadne, bola 0,68 € a v prípade produktov vyskladnených s krátkou dobou expirácie došlo k zľave na sumu 0,13 €. Odvolací súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku žalovaného, že súd prvej inštancie pochybil tým, že neurčil, ktoré skutkové tvrdenia považuje za sporné a nesporné a neuviedol svoje predbežné právne posúdenie veci. Ustanovenie § 181 ods. 2 CSP sa vzťahuje len na prvé pojednávanie uskutočnené vo veci, pričom prvé pojednávanie v predmetnej veci bolo uskutočnené ešte za účinnosti predchádzajúcej právnej úpravy (Občiansky súdny poriadok), ktorá uvedenú povinnosť nezakotvovala a preto súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu nepochybil.

6 Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP a § 421 písm. b/ CSP. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil v celom rozsahu rozsudok odvolacieho súdu a aj rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

7 Žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) v dovolaní uviedol, v nadväznosti na dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ CSP, že zo strany odvolacieho súdu boli porušené zákonné náležitosti odôvodnenia rozhodnutia vyžadované ustanovením § 220 ods. 2 a ustanovením § 393 ods. 2 CSP. Odvolací súd sa podľa neho náležite nevysporiadal s jednotlivými tvrdeniami a argumentáciou žalovaného a obmedzil sa len na hodnotenie niektorých tvrdení žalovaného uvedených v odvolaní. Odvolací súd sa podľa dovolateľa priam až nekriticky stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, pričom neodstránil a nerozptýlil pochybnosti o správnosti rozsudku súdu prvej inštancie. Konkrétne sa odvolací súd nezaoberal skutočnosťou, že žalobca podľa názoru žalovaného porušil svoju povinnosť konať s odbornou starostlivosťou podľa § 567 ods. 1, § 603 ods. 1 a § 533 ods. 1 Obchodného zákonníka tým, že žalobca vyskladnil tovar žalovaného v rozpore s princípom „first in first out“ (FIFO), teda „prvý dnu prvý von“, ktorý ukladá skladovateľovi povinnosť vyskladňovať najskôr ten tovar, ktorý bol uskladnený ako prvý, pričom tento princíp predstavuje bežnú obchodnú zvyklosť v praxi skladovateľov. Tvrdil, že žalobca mal zabezpečiť, aby personál vykonávajúci plnenie pre žalovaného bol na činnosť skladovania a expedovania potravín odborne vyškolený, pričom dodržiavanie zásad FIFO možno označiť za bežný štandard. Ďalej namietal, že sa odvolací súd nezaoberal ani námietkami žalovaného týkajúcimi sa nesprávneho procesu vyskladňovania a doručovania tovaru odberateľovi žalovaného, že reklamácia zo strany obchodnej spoločnosti ITALMARKET SLOVAKIA a.s. nebola v priebehu celého konania rozporovaná ani zo strany žalobcu, ani zo strany súdu. Nezaoberal sa ani tvrdením svedkyne S. o virtuálnom sklade, ktoré žalovaný namietal. Súdu prvej inštancie vytýkal ďalej aj nesprávne právne posúdenie predmetnej veci, keďže sa nevysporiadal so skutočnosťou, že v obchodnoprávných záväzkových vzťahoch, v ktorých zmluvné strany vystupujú ako profesionáli v danej oblasti, sa vyžaduje vyššia miera ich odbornosti, opatrnosti a znalosti. Odvolací súd sa s námietkami žalovaného v odvolaní nezaoberal a opísal len závery súdu prvej inštancie, pričom nedal odpovede na námietky žalovaného o konaní a postupe s odbornou starostlivosťou. Nesprávne vyhodnotil aj námietku žalovaného o nesprávnom procesnom postupe súdu prvej inštancie v zmysle ustanovenia § 181 ods. 2 CSP. Žalovaný dal do pozornosti dovolaciemu súdu aj judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky (IV. ÚS 14/07, III. ÚS 107/07, I. ÚS 243/07, I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07 a I. ÚS 402/08) v súvislosti s riadnym odôvodnením súdneho rozhodnutia ako aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31. januára 2019 sp. zn. 6Cdo 98/2017 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. augusta 2019 sp. zn. 4Cdo/120/2019.

8 V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP dovolateľ uviedol, že najvýznamnejšou právnou otázkou v rámci predmetného konania je vyriešenie otázky, či pohľadávka žalobcu, uplatnená v tomto konaní, zanikla započítaním s pohľadávkou žalovaného na náhradu škody voči žalobcovi, ktorú žalovanému spôsobil žalobca nesprávnou manipuláciou s uskladneným tovarom, resp. porušením povinnosti konať s odbornou starostlivosťou, pričom žalovaný zastáva názor, že táto právna otázka bola zo strany odvolacieho súdu posúdená nesprávne. Ďalšou právnou otázkou podľa názoru žalovaného je skutočnosť, či nedodržaním zásady FIFO („first in, first out“) zo strany žalobcu došlo pri vyskladňovaní tovaru k porušeniu povinnosti žalobcu postupovať s odbornou starostlivosťou, čím vznikla žalovanému škoda. Žalovaný k uvedenej otázke zopakoval argumentáciu odvolacieho súdu a dodal, že kategória „odbornej starostlivosti“ nie je Obchodným zákonníkom bližšie špecifikovaná, avšak vzhľadom na judikatúru je možné tvrdiť, že odborná starostlivosť je takým konaním podnikateľa, ktoré vyžaduje vyššiu mieru odbornosti a aj obozretnosti pri plnení záväzkov vyplývajúcich zo zmluvy. Žalovaný opätovne poukázal na skutočnosť, že od žalobcu, ktorý je nepochybne profesionálom v oblasti skladovania a expedovania tovaru tretím osobám, možno rozumne očakávať, že v rámci svojej činnosti bude postupovať s odbornou starostlivosťou. V zmysle zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným bolo povinnosťou žalobcu zabezpečiť, aby zamestnanci, vykonávajúci plnenie pre žalovaného, boli na takúto činnosť odborne vyškolení. Podľa názoru žalovaného bolo a je základnou súčasťou konania žalobcu, ako skladovateľa, dodržiavanie zásady FIFO, ktoré možno označiť ako bežný štandard. Žalovaný zopakoval svoje tvrdenia, že celý proces vyskladňovania a doručovania tovaru výhradnému odberateľovi žalovaného spoločnosti ITALMARKET SLOVAKIA a.s. prebiehal výslovne v gescii žalobcu. Žalovaný sa o nesprávnom vyskladňovaní tovaru žalobcom dozvedel až zo strany obchodnej spoločnosti ITALMARKET SLOVAKIA a.s., a to až na základe reklamácie zo strany tejto spoločnosti. Ďalšou čiastkovou právnou otázkou podľa dovolateľa je právna otázka, či nedodržaním zásady FIFO a z toho vyplývajúceho porušenia povinnosti konať s odbornou starostlivosťou pri vyskladňovaní tovaru zo strany žalobcu, došlo k vzniku škody a či existuje príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti žalobcu a vzniknutou škodou. Žalovaný je toho názoru, že relevantným spôsobom preukázal zákonné podmienky vzniku zodpovednosti žalobcu za škodu, a to vznik škody, porušenie povinnosti (zmluvnej alebo zákonnej) a príčinnú súvislosť medzi porušením povinnosti škodcu a vznikom škody.

9 Dovolateľ v podanom dovolaní žiadal v zmysle ustanovenia § 444 ods. 1 CSP o odklad vykonateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Uviedol, že podľa jeho názoru sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa odôvodňujúce rozhodnutie o odklade vykonateľnosti rozsudku odvolacieho súdu a rozsudku súdu prvej inštancie, nakoľko prípadným výkonom rozsudku odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie v rámci exekučného konania existuje hrozba nenapraviteľnej alebo ťažko napraviteľnej ujmy pre žalovaného.

10 Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle ustanovenia § 35 CSP (ďalej aj „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v zmysle ustanovenia § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP a contrario) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

11 Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosť tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku. Dovolanie podľa CSP nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej

právomoci dovolacieho súdu.

12 Podľa ustanovenia § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

13 Podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14 Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

15 Podľa ustanovenia § 432 ods. 1 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

16 Podľa ustanovenia § 432 ods. 2 CSP dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

17 Podľa ustanovenia § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

18 Podľa ustanovenia § 442 CSP dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd.

19 Dovolateľ v dovolaní ako dôvod, z ktorého vyvodzuje jeho prípustnosť podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP uvádza vady odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktoré podľa neho spočívajú v jeho nepreskúmateľnosti, keď nebolo dodržané ustanovenie § 220 ods. 2 a § 393 ods. 3 CSP.

20 Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatneným nárokom a obranou proti takému uplatneniu. Pritom všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany sporu na súdnu ochranu, resp. spravodlivý proces. (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 204/04).

21 K namietanej vade týkajúcej sa nedostatočnej odôvodnenosti rozhodnutí vo veci konajúcich všeobecných súdov dovolací súd poukazuje na zjednocujúce stanovisko R 2/2016. Právna veta tohto stanoviska znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ OSP.“ Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu stanoviska najvyššieho súdu nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne (k tomu pozri napr. rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo 2/2016 z 11. apríla 2017).

22 Uplatnenie druhej vety stanoviska najvyššieho súdu, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety, sa týka výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov. Dovolací súd dospel k záveru, že v

prejednávanej právnej veci, vzhľadom na obsah odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, ako aj rozsudku odvolacieho súdu, ktoré tvoria jeden celok, nie je na mieste aplikovať výnimku z uplatňovania tohto pravidla.

23 Konajúce súdy v odôvodneniach ich rozhodnutí (a to pri spojení rozsudkov súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) naplnili požiadavky plynúce zo základného práva žalovaného na súdnu ochranu, keďže odôvodnenie vyhovie žalobcom uplatnenému nároku možno považovať za uspokojujúce. Dovolateľ namieta, že sa odvolací súd nevysporiadal s jeho argumentáciou uvedenou v odvolaní. Dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu obsahuje dostatočnú právnu argumentáciu k relevantným a podstatným odvolacím námietkam a nie je možné považovať ho za nedostatočne odôvodnené. Základnými odvolacími námietkami žalovaného sa odvolací súd zaoberal a napriek tomu, že už prvoinštančné rozhodnutie dávalo odpovede na ním vznesené námietky, odvolací súd uviedol na zdôraznenie správnosti jeho záverov aj ďalšie dôvody. Dovolací súd dospel k záveru, že obidve rozhodnutia súdov nižšej inštancie zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Súdy prvej inštancie, ako aj odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedli rozhodujúci skutkový stav, stanoviská sporových strán k prerokovávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citovali právne predpisy, ktoré aplikovali na daný prípad, a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Súdy primerane vysvetlili, z akých úvah a dôkazov vychádzali pri posudzovaní otázky, či žalovaný preukázal vznik ním započítanej pohľadávky z titulu náhrady škody a či došlo k platnému započítaniu pohľadávky žalovaného s pohľadávkou žalobcu, uviedli dôvody, pre ktoré sa nestotožnili s názorom žalovaného, že v danom prípade preukázal zákonné podmienky vzniku zodpovednosti žalobcu za škodu. Súdy prvej inštancie, ako aj súd odvolací dostatočne odôvodnili svoj záver, že žalobca neporušil žiadnu povinnosť vo vzťahu k žalovaným namietanej škode, a teda ani povinnosť konať s odbornou starostlivosťou, že žalovaný nepreukázal jednu z podmienok vzniku zodpovednosti za vzniknutú škodu, pričom vysvetlili, že podmienky vzniku zodpovednosti musia byť splnené kumulatívne, čo znamená, že nespĺnením aj jednej z nich, zodpovednosť za škodu nevzniká a nie je možné ju priznať. Odvolací súd sa vyjadril k podstatným a pre spor rozhodujúcim námietkam žalovaného.

24 Dovolateľ videl porušenie práva na spravodlivý proces aj v absencii postupu súdu prvej inštancie podľa § 181 ods. 2 CSP, pričom sa podľa jeho názoru odvolací súd s jeho námietkou náležite nevysporiadal. Civilný sporový poriadok v ustanovení § 181 ods. 2 CSP v podstatných rysoch prevzal úpravu priebehu pojednávania po prednesoch strán podľa § 118 ods. 2 OSP. To, že žalovaný predpokladal iné meritórne rozhodnutie, ho nezbavilo povinnosti predložiť potrebné dôkazy na preukázanie oprávnenosti svojej procesnej obrany. Zároveň je potrebné zdôrazniť, že súd rozhoduje na základe zisteného skutkového stavu (§ 215 ods. 1 CSP) a berie do úvahy iba skutočnosti, ktoré vyšli najavo počas konania (čl. 11 ods. 4 CSP).

25 Podľa § 181 ods. 2 CSP, po úkonoch podľa odseku 1 súd určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná. Súdy tiež uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci. To neplatí, ak tak už postupoval pri predbežnom prejednaní sporu.

26 Odvolací súd sa s uvedenou námietkou žalovaného náležite vysporiadal v ods. 21 svojho rozhodnutia. Dovolací súd k tejto námietke uvádza, že ak by aj súd nepostupoval podľa tohto zákonného ustanovenia, nemá to žiaden priamy dosah na možnosť vylúčenia strany sporu z jej procesných práv, ktoré jej Civilný sporový poriadok priznáva. Striktné nedodržanie postupu podľa § 118 ods. 2 O.s.p. (teraz § 181 ods. 2 CSP - pozn. dovolacieho súdu) zo strany súdu nezakladá zmatečnosť rozhodnutia a nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/167/2012 z 28. mája 2013). Dovolací súd v nadväznosti na uvedenú judikatúru uvádza, že ustanoveniu § 237 písm. f/ OSP korešponduje podľa novej právnej úpravy ustanovenie § 420 písm. f/ CSP, pričom pojem „odňatie možnosti konať pred súdom“ sa nahradil pojmom „právo na spravodlivý proces“, čím právna úprava CSP precizuje podmienky prípustnosti dovolania z dôvodu zmatečnosti.

27 K námietke dovolateľa, týkajúcej sa hodnotenia dôkazov - svedeckých výpovedí dovolací súd uvádza, že Civilný sporový poriadok v ustanovení § 191 ods. 1 upravuje zásadu voľného hodnotenia dôkazov, v

zmysle ktorej súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri uplatnení zásady voľného hodnotenia dôkazov nie je súd obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti, ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

28 Dovolateľ odôvodnil prípustnosť dovolania aj ustanovením § 421 ods. 1 písm. b/ CSP namietajúc, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, pričom rozhodnutie záviselo od právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola ešte riešená. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 421 CSP, rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom. Viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) má kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom právnu otázku zásadného právneho významu, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ktorá ešte v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola riešená. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania (uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo/206/2016 z 26.09.2017, uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/52/2017 z 08.06.2017).

29 Pokiaľ má dovolací súd riešiť právnu otázku, ktorou sa dovolací súd ešte nezaoberal (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP), tak v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení je povinnosťou dovolateľa ako procesnej strany a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd a b) uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená (viď uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 z 22.02.2018). CSP v tomto smere zaťažuje argumentačnou povinnosťou dovolateľa, a nie dovolací súd. Právna otázka takto dovolateľom v dovolaní nenastolená a nekonkretizovaná, nemá relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

30 Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí ísť - okrem vyššie uvedených podmienok - o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napr. Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj otázka procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právneho predpisu ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (viď uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo/222/2009 z 26.02.2010).

31 Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť zároveň riešená odvolacím súdom, pričom odvolací súd na jej riešení musel založiť svoje rozhodnutie a musí ísť o otázku zásadného právneho významu. Aj za účinnosti nového procesného predpisu je opodstatnené konštatovanie, že otázkou zásadného právneho významu je otázka, ktorá je významná nielen pre prerokovávanú právnu vec (spor), ale aj zo širších hľadísk, najmä z hľadiska celkovej rozhodovacej praxe všeobecných súdov Slovenskej republiky (sp. zn. 1Cdo/132/2009, 2Cdo/71/2010, 3Cdo/51/2006, 4Cdo/151/1998, 5Cdo/1/2010,

7Cdo/117/2011). Prípustnosť dovolania nastáva vtedy, ak dovolací súd sám dospeje k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu, resp. ním riešená právna otázka po právnej stránke zásadný význam skutočne má. V tomto smere nie je relevantný subjektívny názor dovolateľa. To, či otázka zásadného právneho významu bola už vyriešená alebo nie, a na to nadväzujúcu prípustnosť dovolania, rieši dovolací súd na základe dôvodov uvedených dovolateľom.

32 Nesprávne právne posúdenie veci pritom môže byť dovolacím dôvodom len vtedy, ak bolo rozhodujúce pre výrok napadnutého rozhodnutia. Ak bude dovolateľ tvrdiť, že súdy z vykonaného dokazovania nezistili správne skutkový stav a nesprávne vec preto právne posúdili, a to vo vzťahu k riešeniu niektorej právnej otázky, nepôjde o dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci, ale o napadnutie rozhodnutia odvolacieho súdu pre nedostatočné zistenie skutkového stavu. Predložením vlastnej verzie skutkového stavu, ktorý považoval za dôležitý pre rozhodnutie, dovolateľ nenapáda právne posúdenie veci, ale skutkové zistenia. Keďže dovolací súd je viazaný obsahovým vymedzením dovolacieho dôvodu, nemôže byť postačujúce, aby namietané nesprávne právne posúdenie veci bolo uvedené len odkazom na zákonné ustanovenie, ale je potrebné, aby dovolateľ konkrétne uviedol právnu otázku a uviedol, prečo zaujal odvolací súd nesprávny názor na jej riešenie (Števíček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha, C. H. Beck, 2016, 1409 s.).

33 V prípade absencie vymedzenia kľúčovej právnej otázky nemôže dovolací súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd. V opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný, bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania uvedenej v CSP, ale aj cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP. Posúdenie dovolateľom nastolenej právnej otázky prichádza do úvahy až vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné (viď R 54/2012 a rozhodnutia NS SR sp. zn. 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 4Cdo/68/2011, 7Cdo/17/2013).

34 Podľa názoru dovolacieho súdu, dovolanie podané žalovaným podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP nespĺňa kritériá uvedené v odsekoch 29 až 34.

35 Dovolateľ uviedol, že súdy dospeli k nesprávnym právnym záverom, pričom ako právnu otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, dovolateľ uviedol: „či pohľadávka žalobcu uplatnená v tomto konaní zanikla započítaním s pohľadávkou žalovaného na náhradu škody voči žalobcovi, ktorú žalovanému spôsobil žalobca nesprávnou manipuláciou s uskladneným tovarom, resp. porušením povinnosti konať s odbornou starostlivosťou“. Odvolací súd v prejednávanom spore uzavrel, že k započítaniu pohľadávky žalobcu s pohľadávkou žalovaného nedošlo, nakoľko žalovaný nepreukázal zákonné podmienky vzniku zodpovednosti za škodu, a to porušenie povinnosti (zmluvnej či zákonnej), vznik škody a príčinnú súvislosť medzi porušením povinnosti škodcu a vznikom škody. Dovolací súd je oprávnený preskúmať len správnosť posúdenia takých právnych otázok zo strany odvolacieho súdu, ktoré majú charakter tzv. právnej otázky zásadného významu. Pod týmto pojmom možno rozumieť len také právne otázky, ktorých riešenie je významné nielen pre tú ktorú prejednávanú právnu vec (spor), ale ich riešenie je významné aj zo širších hľadísk. Najmä z hľadiska celkovej rozhodovacej praxe všeobecných súdov Slovenskej republiky, t. j. právnymi otázkami zásadného významu sú len také právne otázky, ktorých posúdenie má všeobecný vplyv na prípady podobnej povahy. Dovolací súd je toho názoru, že hore uvedená dovolateľom nastolená právna otázka nemá všeobecný charakter, ide o otázku súvisiacu s predmetným sporom a jej vyriešenie by nemalo vplyv na doterajšiu rozhodovaciu prax.

36 Ďalšou nastolenou otázkou bola otázka, či nedodržaním zásady FIFO („first in, first out“) zo strany

žalobcu došlo pri vyskladňovaní tovaru k porušeniu povinnosti žalobcu postupovať s odbornou starostlivosťou, čím vznikla žalovanému škoda. Odvolací súd konštatoval, že žalobca neporušil žiadnu povinnosť (zmluvnú či zákonnú) a žalovaný nepreukázal vznik a výšku škody. Vychádzajúc z odôvodnenia rozhodnutí vo veci konajúcich súdov, podľa názoru dovolacieho súdu ani jeden z nich nedospel k záveru, že žalobca bol povinný postupovať podľa zásad FIFO („first in, first out“), následne, že by tieto zásady nedodržel. Vychádzajúc z uvedeného, nebolo potom pre rozhodnutie v prejednávanej právnej veci významné, či nedodržaním týchto zásad došlo by pri vyskladňovaní tovaru k porušovaniu povinnosti žalobcu postupovať s odbornou starostlivosťou, v súvislosti s porušením ktorým vznikla žalovanému škoda. Na uvedenej, žalovaným sformulovanej otázke, teda odvolací súd nezaložil dovolaním napadnutý rozsudok.

37 Tretia, dovolateľom položená otázka, či existuje príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti žalobcu a vzniknutou škodou, je opätovne otázkou skutkovou. Ani odvolací súd a ani súd prvej inštancie sa nezaoberali príčinnou súvislosťou medzi porušením povinnosti a vzniknutou škodou. Dovolací súd, tak ako aj súd prvej inštancie, nekonštatoval porušenie povinnosti žalobcu, a uzavrel, že vznik a výška žalovaným uplatnenej škody nebola preukázaná. Súdny nezaložil svoje rozhodnutie na dovolateľom tvrdenej otázke.

38 Dovolateľom nastolené otázky nespĺňajú kritérium právnej otázky zameranej na interpretáciu konkrétneho právneho predpisu (jeho konkrétneho ustanovenia), ide o otázky, ktoré môžu byť predmetom len jedného sporového konania a ktoré sa týkajú skutkových záverov súdov nižšej inštancie a dovolateľovho vlastného chápania skutkových zistení, a to aj pokiaľ ide o dovolateľom namietané nesprávne posúdenie. Dovolací súd je oprávnený preskúmať riešenie len takej právnej otázky zásadného významu, ktorá bola odvolacím súdom skutočne posudzovaná, ku ktorej zaujal odvolací súd v rozhodnutí svoje stanovisko, a na ktorej riešení založil svoje rozhodnutie.

39 Samotné spochybňovanie výsledkov vykonaného dokazovania a skutkových záverov alebo polemizovanie s odôvodnením rozhodnutí súdov oboch inštancií nezakladá prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Záver o neprípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP pri riešení tzv. skutkových otázok zaujal dovolací súd už vo svojich skorších rozhodnutiach (viď uznesenie NS SR sp. zn. 1Obdo/47/2017, 4Obdo/45/2017, 5Obdo/22/2017). Výsledkom dokazovania súdu sú skutkové zistenia a z nich vyvedené skutkové (nie právne) závery súdu. Hodnotiaci skutkový záver súdu, ktorý tvorí podstatu tohto výsledku a ktorý žalovaný napáda, nemožno považovať za právne posúdenie veci (porovnaj uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/27/2019 zo 14. marca 2019).

40 Dovolací súd upriamuje pozornosť na to, že v zmysle ustanovenia § 442 CSP je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd a sám dokazovanie nevykonáva, z čoho vyplýva, že skutkový stav veci zistený odvolacím súdom nepodlieha prieskumu v dovolacom konaní. V dovolacom konaní preto dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, pretože nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy (na rozdiel od súdu prvej inštancie a dovolacieho súdu), nakoľko v dovolacom konaní je dokazovanie vylúčené. Dovoláním sa preto nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. V danom prípade odvolací súd vo svojom rozhodnutí, potvrdzujúcim rozsudok súdu prvej inštancie vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie. Základnými odvolacími námietkami žalovaného o preukázaní vzniku zodpovednosti žalobcu za vzniknutú škodu a z toho vyplývajúceho platného započítania pohľadávky žalovaného s pohľadávkou žalobcu sa odvolací súd zaoberal napriek tomu, že už rozsudok súdu prvej inštancie dával odpovede na ním uplatnené námietky. Súdny oboch inštancií zhodne dospeli k záveru, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno vzniku tvrdenej škody.

41 Z dôvodov vyššie uvedených dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalovaného neumožňuje,

aby bol na jeho základe uskutočnený meritórny prieskum. So zreteľom na uvedené dovolací súd uzatvára, že dovolanie žalovaného je procesne neprípustné a preto ho podľa § 447 písm. f/ CSP odmietol.

42 Vzhľadom k tomu, že dovolací súd dovolanie odmietol, je neopodstatnený návrh žalovaného na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia podľa § 444 ods. 1 CSP a dovolací súd nie je povinný o ňom rozhodnúť osobitným výrokom (k uvedenému porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. marca 2016, sp. zn. 3Cdo/616/2015).

43 V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vznikol proti žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania (§ 255 ods. 1 CSP v spojení s § 453 ods. 1 CSP). Vzhľadom na to však, že žalobcovi v dovolacom konaní preukázateľne žiadne trovy nevznikli, dovolací súd v súlade s článkom 17 Základných princípov Civilného sporového poriadku, zakotvujúcim procesnú ekonómiu, rozhodol tak, že žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

44 Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.